

[Statsministeren.]

bejdet med dette budget. Det at skulle beskære et budget — det ved jeg det radikale venstre er helt klar over — er en meget vanskelig sag. Man kommer uhyre let ved at beskære et budget til at beskære, hvor det gør ondt, virker socialt urimeligt, virker reaktionært i forhold til uddannelsesudviklingen. Derfor må dette foretages med meget stor omhu; det gøres hverken på én eller to uger. Men jeg har tillid til, at når finansministeren sammen med finansudvalget foretager en ny gennemgang af budgettet, vil man kunne finde rimelige og forsvarlige besparelser. Jeg er helt klar over, at når man fra det radikale venstre fremhæver dette så stærkt, ja, så er det et nyt standpunkt for det radikale venstre, som altid har været tilbageholdende med beskæring af budgettet; men vi står også i en ny situation. Jeg synes, hr. Hilmar Baunsgaards betragtninger var rigtige, og vi vil gerne gå ind i dem.

Selvfølgelig kunne man have spurgt: hvad er det, der skal spares? Man kunne sige til hr. Poul Møller eller hr. Henry Christensen: det er jo kedeligt, at vi nu for 717. gang skal høre den historie om besparelserne uden at få blot den mindste antydning af, hvad det er, der skal spares. Jeg har tidligere haft drøftelser med hr. Poul Møller om dette, og hr. Poul Møller er jo statsrevisor, så han kender statsregnskabet; han ved givetvis, hvor det er, han vil spare. Det kunne jo være, han senere i debatten ville anføre en lille smule om, hvilke poster, hvilke store poster måske, på statsbudgettet han i særlig grad har i tankerne; så vil vi lytte til det. Jeg kan ikke tænke mig, at ordførerne for de to store borgerlige partier nu, efter at dette spørgsmål er rejst, blot vil lade det ligge og bare sige: det er regeringens sag. Jeg er overbevist om, at hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen senere vil stå op på talerstolen og sige, hvor det er, der skal spares, hvilket ministerium det er, der skal spares på, hvor det er, der bruges overflødige penge — for man får jo næsten indtryk af, når man hører hr. Poul Møller og hr. Henry Christensen tale, at her rutes for meget med pengene. Jeg tror, at hr. Poul Møller sidder inde med en viden fra sin gentagne gennemgang af statsens budgetter om, hvor det er, der bruges for

mange penge; jeg føler mig overbevist om, at han senere i debatten vil sætte fingeren på det ømme punkt, og det vil jeg med meget stor forventning se frem til. Skulle det ikke ske, sådan at der heller ikke på dette punkt er noget positivt bidrag til denne debat fra venstre eller fra konservative, ja, så må vi igen sætte vores lid til regeringen og håbe på, at et samarbejde mellem regeringen og finansudvalget vil bringe et resultat.

Så synes jeg, at man prøver at give fremstillingen af begivenhedsforløbet i den week-end, hvor beslutningen om devalueringen skulle træffes og blev truffet, en lidt forkert drejning. Det er næsten — jeg tror næsten, hr. Hilmar Baunsgaard var ret tæt inde på det — det er næsten, som om man vil sige: regeringen stillede de politiske partier over for fuldbyrdede kendsgerninger, som man skulle sige ja eller nej til. Men sådan var det jo ikke, sådan var det slet ikke. Det ville være historieforfalskning, om man prøvede at fremstille det på den måde. De partiledere, der deltog i 3 møder i søndagens løb, ved, at det forholdt sig ganske anderledes. 3 gange kaldte regeringen på partiernes repræsentanter; vi kaldte på dem om formiddagen, hvis jeg husker rigtigt kl. ca. 10, vi kaldte på dem om eftermiddagen, hvis jeg husker rigtigt kl. ca. 15, og vi kaldte endelig på dem på et så usædvanligt tidspunkt som kl. 23. Hver gang gav vi på basis af de kendsgerninger, der stod til vores rådighed, partilederne en fremstilling af begivenhedsforløbet, som det var; og af den nødvendighed, den danske regering stod over for, og hver gang spurgte vi: må vi høre jeres råd? Må vi bede om jeres bidrag?

Det er rigtigt, at vi allerede om lørdagen var nødt til at tage stilling til, om vi ville devaluere eller ikke, idet der fandt et nordisk finansministermøde sted i Stockholm, som finansminister Grünbaum deltog i, og her tillkendegav finansministeren, at han uden at kunne sige det med sikkerhed formodede, at den danske regering ville følge det engelske pund et stykke, men han var ikke i stand til at sige hvor meget. Det var netop den situation, vi stod i, og her var det, vi bad om partiernes råd. Der er en meget lang række af standpunkter mellem nul pct. og 14 pct., en meget lang række. Her kunne man fra konservativ side, fra